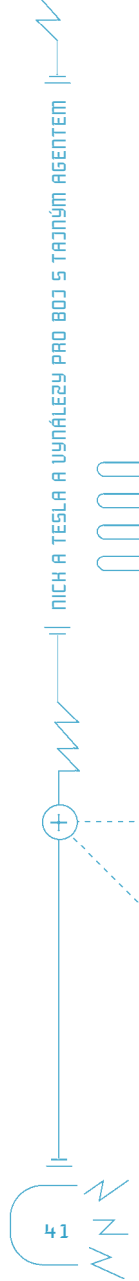

Strýček Newton bydlel v klidné čtvrti vtěsnané mezi Tichý oceán na jedné straně a malé městečko Half Moon Bay na druhé. Dokonce i v létě tu byl oceán moc studený, aby se v něm dalo plavat bez neoprenu, a v městečku pro děti také moc zábavy nebylo – byl tam jen obchod s mraženými jogurty Mrazík, kam by mohly chodit, kdyby měly dost peněz, nebo ještě mohly pozorovat, jak ve městě zastavují turisté, kteří sjeli z rušné státní silnice Pacific Coast Highway, a shánějí

nějaké starožitnosti, místní speciality a nízkotučné kapačino.

Nick a Tesla tedy hned věděli, kde hledat své kamarády Silase a DeMarca. Jestli nebudou kroužit někde v okolí na kole v naději, že se tam bude dít něco, vlastně cokoli zajímavého, budou jistě u Silase nebo DeMarca na zahradě, kde se budou snažit něco zajímavého sami vymyslet.

Tentokrát je našli u DeMarca na zahradě. A vypadalo to, že ta zajímavá věc bude DeMarcova sebevražda.

Silas seděl nahoře na klouzačce, která byla připevněná k velmi vratké prolézačce, a v ruce držel zahradní hadici. Z té stříkala voda dolů po skluzavce a tekla do louže plné bláta. DeMarco evidentně chtěl, aby byla ještě blátivější, a tak v ní lopatou rozbíjel drny s hlínou.

DeMarcovo kolo se opíralo o žebřík, který se zase opíral o vršek klouzačky.

„To ne,“ řekl Nick, protože mu okamžitě došlo, co mají jeho kamarádi za lubem.

DeMarco se zakřenil.

„To jo,“ řekl.

DeMarco chtěl být kaskadérem, až vyroste. A říkal, že jestli se mu nepodaří najít někoho, kdo by mu platil

za to, že bude nabourávat auta a přeskakovat z budovy na budovu, bude to dělat i tak, jenom zadarmo.

Zatím se tedy bavil takovými věcmi, jako bylo třeba přeskakování blátivých louží na kole, kterým sjedete dolů po mokré skluzavce.

„Vlastně je to docela v pohodě. Je jenom pětasedmdesátiprocentní šance, že si zlomíš vaz,“ řekla Tesla. „Nemohl bys s tou hadicí jít třeba na střechu?“

Tesla to myslela ironicky.

Silas to vůbec nepochopil.

„Na střechu máme zákaz vstupu od té doby, co si DeMarco zlomil klíční kost, tak si to děláme trošku zajímavější aspoň tady,“ zavolal z vršku skluzavky. Byl to velký kluk – po prázdninách se chystal do osmé třídy, ale vypadal, že by klidně už mohl chodit na střední. Byl tak trošku zázrak, že se ta klouzačka pod ním nezhroutila.

„Víš tvoje máma, co tady děláte?“ zeptal se Nick DeMarca. Ten zabodl lopatu do bahna a opřel se o ni. Byl tak malý a hubený, že vypadal skoro stejně velký jako ta lopata.

„Myslím, že by nic nenamítala, pokud se mi nic nestane a zůstanu pěkně v bezpečí na zahradě.“

Nick sledoval, jak po DeMarcově provizorní rampě stéká voda.

„Tohle je podle tebe bezpečné?“

„Ve srovnání s některými jinými věcmi,“ upřesnil DeMarco.

Zdvihl obočí a nenápadně pohodil hlavou směrem k Tesle.

„Cože?“ nechtěla věřit. „To jako *my*? My jsme nebezpeční?“

DeMarco pokrčil rameny.

„Podle našich ano.“

„Zrovna teď na vás dva mají trošku pifku,“ vysvětloval Silas. „Říkají, že přitahujete problémy.“

„My nepřitahujeme problémy!“ protestovala Tesla. „My jenom žijeme zajímavý život!“

DeMarco se tomu jemnému vyjádření zasmál.

„Tak povídejte,“ řekl, „co se u vašeho strýčka děje dneska?“

„Máme potíže,“ odpověděl Nick.

Tesla se na něj zamračila.

„Vždyť je to pravda!“ bránil se Nick. A začal Silasovi a DeMarcovi vyprávět o tom, jak je maminka ve vzkazu varovala a jak se potom náhle objevili čtyři potenciální špióni: „praktikant“ Oli, deratizátor Skip a dvě uklízečky.

„To je škoda, že nemůžete jednoduše zavolat agentku McIntyreovou přes ty vaše tentonocy,“ řekl Silas a ukázal na přívěsek, který měl Nick kolem krku.

Agentka McIntyreová byla záhadná přítelkyně Nickových a Tesliných rodičů. Už jednou se zničeho nic objevila, aby dětem pomohla, ale ony neměly ani ponětí, jak se s ní spojit. Jednou zkusily do přívěsků prostě něco volat, ale brzy bylo jasné, že ať už mají ty „tentononcy“ ve tvaru hvězdy jakýkoli účel, vysílačky to rozhodně nejsou.

„No, agentka McIntyreová tu prostě není,“ řekla Tesla. „Strýček Newt sice ano, ale ten je... však víte. Strýček Newt. Takže jsme na to sami.“

„A vy byste k nám možná mohli přijít a pomoci nám trošku špehovat ty špióny,“ navrhl Nick.

„Jó, super!“ souhlasil s radostí Silas.

DeMarco ale nevypadal příliš nadšeně.

„Jestli vůbec jsou nějakí špióni,“ řekl. „Spíš to vypadá, že nakonec budeme špehovat nějaké obyčejné uklízečky, chlápka, co likviduje brouky, a týpka, co má podivnou slabost pro burákové máslo a huspeninu.“

„Ty nám nevěříš?“ zeptal se Nick nechápavě. „A co ten vzkaz od naší maminky?“

„Ne že bych vám nevěřil. Já jenom –“

„On má strach,“ rýpla si Tesla.

DeMarco se vztyčil do celé své nevelké výšky a naloženě se na Teslu díval přes blátivou kaluž u nohou.

„Já se žádných těch vašich takzvaných špiónů nebojím,“ bránil se.

„Já vím,“ pokračovala Tesla. „Ty se totiž bojíš svých rodičů. A sester.“

DeMarcova ústa se zúžila do tenké, tvrdé čárky. Bylo jasné, že by chtěl popřít, co Tesla právě řekla... ale také bylo jasné, že to popřít nemůže.

DeMarco byl doma nejstarším ze sourozenců, ale ani zdaleka nebyl z nich nejzákeřnějším.

DeMarco žil pro vzrušení. Jeho sestry žily pro to, aby mu působily problémy.

„My to chápeme,“ řekl Nick. „Tak to prostě budeme muset vymyslet nějak jinak. Pojď, Tez.“

Otočili se a chystali se k odchodu.

„Počkejte!“ zavolal na ně Silas. „Možná bych mohl, JÉÉÉÉÉÉ!“

Po JÉÉÉÉÉÉ se ještě ozvalo ŽBLUŇK!

Silas uklouzl a sjel dolů po klouzačce. Když jeho téměř osmdesátikilové tělo dopadlo na zem, stejné množství bahna se rozstříklo do všech směrů.

A většina z něj nějakou shodou okolností přistála na Nickovi a Tesle. Lepkává hnědá hmota je pokryla od hlavy až k patě.

Silas zvedl obličej z louže, vyplivl plnou pusou bláta a řekl: „Sorry.“

DeMarco vyprskl smíchy. On stál od kaluže úplně stejně daleko jako Nick a Tesla, ale kromě malé šmouhy na džínách zůstal úplně čistý.

„Díky,“ zavrčela na něj Tesla. Potom svůj rozzuřený pohled obrátila na Silase. „Díky za všechno. Já věděla, že se na vás můžeme spolehnout.“

Otočila se na patě – což bylo dost snadné vzhledem k tomu, že měla boty celé kluzké od bláta – a naštvane odpochovala.

„Ale no tak, Tez!“ volal na ni Silas. „To bylo omylem!“
Tesla se neohlédla.

„Jestli uběhne pár dnů a my se neobjevíme,“ řekl Nick, „zavolejte policii.“

Pak se i on otočil a vydal se za sestrou. Každý krok v mokrých botách vydával legračně čvachtavý zvuk.

U domě strýčka Newta byla jen jedna použitelná sprcha. (Byly tam sice dvě vany, ovšem jedna byla plná zbytků po neúspěšném pokusu o vypěstování žampiónů, které by ve tmě svítily.) Nick ani Tesla pochopitelně nechtěli čekat, až se ten druhý osprchuje.

„Zaplatím dva miliony dolarů, když mě necháš jít do koupelny první,“ řekla Tesla. Z ní i z bratra odkapávaly celou cestu domů cákance bláta.

„Čtyři miliony dolarů,“ řekl Nick. „A nebudeš se sprchovat dlouho.“

„Platí.“

Nick s Teslou uzavírali hodně často sázky o velké peníze. Díky této poslední dohodě se Nickův dluh u Tesly snížil na devět milionů dolarů. A opravdu měl v úmyslu jí to jednou splatit – jestli někdy bude mít nějaké peníze.

Když došli k domu, skopla Tesla z nohou boty a vešla dovnitř, zatímco Nick čekal na zadní verandě. Po několika vteřinách se zevnitř ozval výkřik, ale Nick věděl, že Tesla je v pořádku.

Znělo to jako jedna z těch uklízeček. Nick se nedivil, že křičela. I když si Tesla zula boty, určitě za sebou nechávala po celém domě blátivé stopy, a navíc byli oba od hlavy po paty pokrytí bahnem, takže vypadali jako seskvečové¹ (i když ne moc vysokí).

Zatímco Nick čekal, všiml si, že Julie Casserlyová instaluje na svou zahradu vedle keřů u domu nového trpaslíka. (Jeho předchůdce zničil jeden ze strýčkových vynálezů – údajně samojezdící sekačka, která se utrhla a trpaslíka rozdrtila.)

„Nech mě hádat,“ řekla Julie, když si všimla, že ji Nick pozoruje. „Jeden takový neškodný experiment vám nevyšel úplně podle plánu.“

Nick zavrtěl hlavou. Bahno, které ho pokrývalo, začalo na letním slunci schnout, takže se z něj začaly odlupovat velké, drolivé kusy a zůstávaly na zemi všude, kudy prošel.

1) Seskveč – postava ze severoamerického folklóru, která by měla přežít v lesích severozápadu USA a kanadské provincie Britská Kolumbie. Jedná se o asi 2 metry vysokou bytost s dlouhými pažemi, jejíž tělo pokrývá hustá tmavá srst. (Zdroj: Wikipedie) – pozn. překl.

„Jenom jsme byli ve špatnou chvíli na špatném místě,“ vysvětlil.

Julie se na něj kysele usmála.

„To znám.“ Vstala a ukázala na svého trpaslíka: „Jestli se mu něco stane, ozvou se vám moji právníci.“

„Jasně, jasně,“ odpověděl Nick a zvedl ruce ve smířlivém gestu. V tu chvíli se z něj odlouplo tolik kusů zaschlého bahna, že to u jeho nohou vypadalo, jako by stál v tom nejspinavějším koutě sloního výběhu. „Se mnou a mojí sestrou si nemusíte dělat starosti. My bychom se k majetku našich sousedů ani nepřiblížili.“

Než Julie stačila odpovědět nebo alespoň obrátit oči v sloup, vyřítila se dveřmi na zahradu Tesla. Byla jen v županu a vlasy měla ještě úplně mokré.

„Nicku, pojd' sem,“ řekla. „Chci ti něco ukázat.“

Tesla rázovala po trávníku směrem k zahradě pana Jonese.

„Ale, Tez...“ namítl Nick.

„Tak pojd'!“

Nick směrem k Julii jen omluvně pokrčil rameny – přičemž mu odpadly kusy bláta z ramenou – obrátil se a spěchal za sestrou.

Tesla se zastavila až u starého, ale naleštěného černého cadillacu na příjezdové cestě pana Jonese. U jednoho z jeho zadních kol si klekla.

„Ty jsi vyběhla ze sprchy, abys mi ukázala poklici od kola?“ ptal se Nick.

„Ne,“ řekla Tesla, ale přesto na úzkostlivě vyčištěnou poklici ukazovala. „Vyběhla jsem proto, že jsi měl celou dobu pravdu a já jsem to nechtěla říkat uvnitř, kde by mě mohl někdo slyšet.“

Nick si také dřepł a předstíral, že je ta poklice ohromně zajímavá.

„Chceš tedy říct, že je v domě špión? Jak to víš?“

„Než jsem vlezla do sprchy, sundala jsem si přívěsek,“ řekla Tesla. „Když jsem vyšla ven, byl pryč. Někdo vešel do koupelny a ukradl ho.“

„Ukradl ti přívěsek? Ale proč?“

„Spíš by mě zajímalo, kdo.“

„Tak to zjistíme,“ navrhl Nick. Vstal a dal si ruce v bok. „A pěkně vědeckým způsobem.“

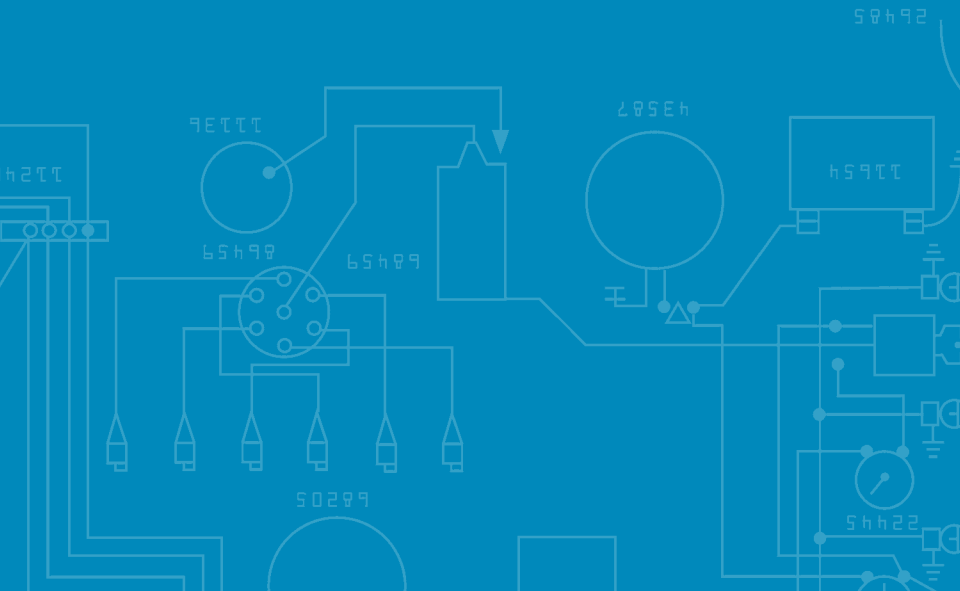
Z boků mu odpadávaly kusy bláta, ze kterých se na příjezdové cestě pana Jonese tvořily drolivé kupičky.

„Teda až se osprchuju,“ dodal ještě.

PRÁŠEK NA ODHALOVÁNÍ OTISKŮ PRSTŮ A SYSTÉM NA IDENTIFIKACI ZLOČINCŮ

CO POTŘEBUJETE:

- jemný pilníček na nehty
- ořezanou tužku
- předmět, na němž by podle vás mohly být otisky prstů
- rukavice (nejsou nutné)
- průhlednou lepicí pásku
- papírovou kartičku

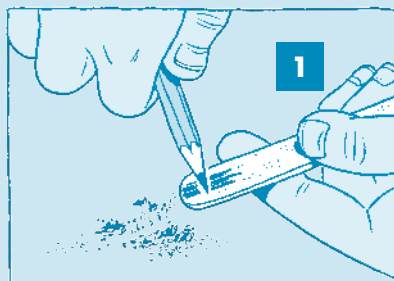

POSTUP

---

1. Pilníček na nehty a tužku si připravte nad předmět, který budete zkoumat. Tužkou začněte lehce přejíždět po pilníčku tak, aby se tuha sypala na zkoumaný předmět a vytvořila na něm jemný

poprašek. Pokud se předmětu někdo dotkl, pot a maz z jeho rukou na něm nechaly otisky. Ty jsou pro každého člověka naprosto typické a žádní dva lidé je nemají stejné. Potřebujete-li zkoumaný předmět přemístit, použijte rukavice, abyste na něm nezanechali své vlastní otisky.

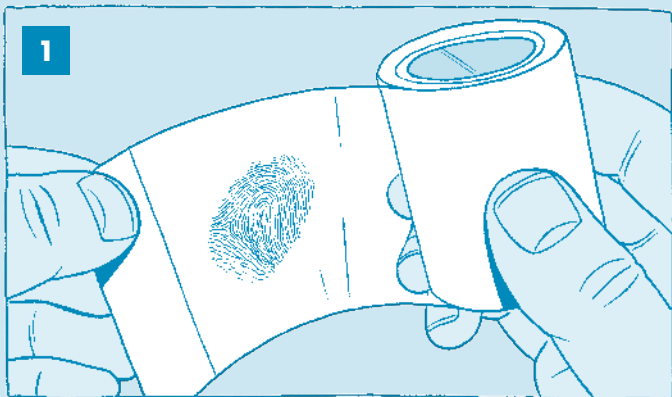
2. Pokud se objevil nějaký otisk, pokračujte ve strouhání tužky o pilníček, až bude otisk jasně vidět. Někdy může pomoci, když prášek po povrchu předmětu lehce rozfoukáte.

A ÚPLNĚ NAKONEC

---

1. Když chcete použít otisky prstů jako důkaz, nalepte na ně kus průhledné pásky a potom ji zase odlepte. Otisk obtiskněte na papír a zapište si, kde jste ho našli.
2. Proveďte analýzu otisků: soustředte se na tři hlavní linie – oblouky, smyčky a spirály.

3. Sejměte otisky prstů podezřelým osobám. Nejčistší otisky získáte z hladkých povrchů, například ze skla.
4. Porovnejte otisky.
5. Chyťte pachatele!